

SLIKKERTJES-NIEUWSBRIEF

FAMILIEVANDERSLIKKE.NL

VIERDE JAARGANG

NUMMER 40, MAART 2010

Geliefde familie,

De vorige keer hebben wij verteld dat **Rinus** is opgenomen in Psychiatrische inrichting Bloemendaal te Loosduinen.

Het was voor **opa van der Slikke** een hele verademing dat het hier voor **Rinus** vele malen gezelliger en menselijker was dan in het Sint-Jorisgasthuis te Delft. Ondanks dat heeft **Rinus** moeilijke momenten gehad. Zo heeft hij een aantal nare behandelingen moeten ondergaan zoals shocktherapie. **Rinus** kreeg dan een soort kap op zijn hoofd met elektriciteitsdraadjes waarmee een stroomstoot door zijn hersens werd gegeven. Dit vond **Rinus** vreselijk en om die reden is hij diverse malen weggelopen. Zo wilde **Rinus** na een bezoek niet meer terug naar het paviljoen Voorhout. **Opa** had dit in de gaten en hield hem dan ook vast. Maar **Rinus** was nogal sterk zodat **Opa** hem met moeite in bedwang kon houden. Uiteindelijk had **Opa hem** klem gezet tegen een hek. Maar wat nu te doen? Daar kwam een auto aan rijden en de chauffeur zag dat daar hulp nodig was. Hij stopte en vroeg of hij kon helpen en stelde **Rinus** voor om in de auto plaats te nemen. Daarvoor was **Rinus** wel te vinden en stapte voorin de wagen. Op aanwijzing van **Opa** reed de chauffeur naar het paviljoen Voorhout waar de verplegers **Rinus** uit de wagen kwamen halen.

Een andere keer werd **Rinus**, na een weekend thuis te zijn geweest, door (**tante**) **Lydia** (03-00-00) met de bus teruggebracht naar Bloemendaal. Maar toen de bus Bloemendaal naderde werd **Rinus** opstandig en liet (**tante**) **Lydia** weten dat hij er niet aan dacht uit de bus te stappen. Wat krijgen we nu, dacht (**tante**) **Lydia**. Als dit maar goed afloopt. Maar hier bracht de buschauffeur de oplossing. Hij begreep wat er aan de hand was en ging op aanwijzing van (**tante**) **Lydia** naar het betreffende paviljoen. Ook nu werd **Rinus** door de verplegers opgehaald.

Opa en Oma van der Slikke bezochten **Rinus** twee maal per week. Op woensdag ging **Oma** altijd met de bus en op zaterdag ging **Opa** meestal met de brommer bij **Rinus** op bezoek. In het begin werd er wat gewandeld over het terrein er werd wat gedronken in het theehuisje wat ook op terrein stond. Maar al spoedig ging (**oom**) **Johan** (05-00-00) in Bloemendaal werken en intern wonen zodat men bij slecht weer, of als **Rinus** een slechte bui had naar zijn kamer kon gaan. Daar kon **Rinus** zichzelf zijn. Hij speelde graag mondharmonica en rookte veel zodat **opa of oma** weinig omkijken naar hem had. **Rinus** werd ouder en rustiger en kwam af en toe een dagje naar huis. **Rinus** hield veel van autorijden zodat soms een ommetje werd gemaakt en bij deze of gene op visite ging.

Het ging zo zijn gangetje maar daar kwam abrupt een eind aan.

REDACTIE:
M.M. VAN DER SLIKKE

EMAIL:
SLIKKE@VERSATEL.NL

SITEBEHEER:
MARIEKE ROOZENDAAL -
VAN DER SLIKKE

EMAIL:
A.ROOZENDAAL@SOLCON.NL

ZIEKENHOEKJE

Een berichtje van (tante) **Hanna (06-00-00)**. Het berichtje betreft **Ralph Vuijk (06-09-01)**, zoontje van **Johan en Corine Vuijk- van Wingerden (06-09-01)**.

Lieve broer

Mijn zoon Johan vroeg of ik aan jou wilde doorgeven dat hun zoontje Ralph is geopereerd. Hij is woensdagmorgen geholpen en als het goed is mag hij deze dag, dus vrijdag naar huis. Vanaf zijn geboorte had hij 2 plasbuisjes met gevolg dat hij altijd sproeide als hij plaste. Nu was hij er al een keer aan geholpen, maar zonder resultaat, volgens de artsen is het nu goed, hij heeft nog een katheter en die gaat er vandaag uit, als dan zelf geplast heeft mag hij naar huis. Ralph is 6 jaar en ik zal proberen om de foto mee te sturen.

Zelf moet ik in april weer naar het ziekenhuis, maar tot op heden mogen wij niet klagen.

Liefs van je zus Hanna

Beste Ralph,

Hoe vond jij het in het ziekenhuis. Je wordt er wel lekker verwend door al die zusters. Maar ik denk dat je liever thuis bent bij je vader en moeder. Gelukkig is het allemaal goed gegaan. Doe je vader en moeder maar de hartelijke groeten en wie weet zien we je nog eens gauw. Dag hoor. **Ome Maarten en tante Sophia**

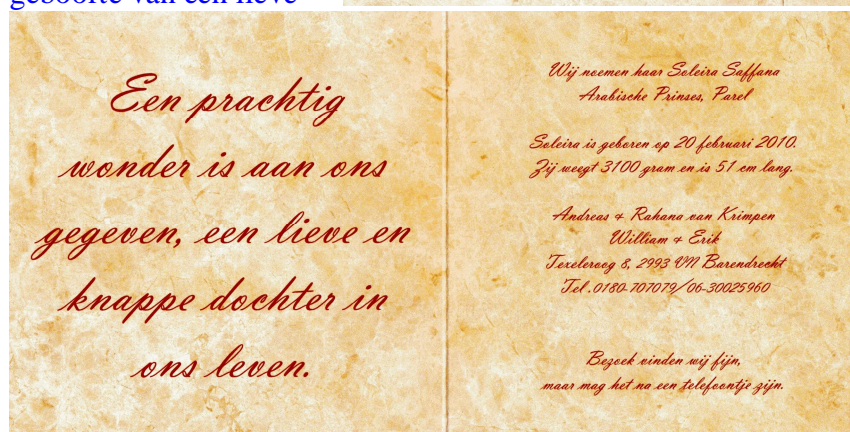
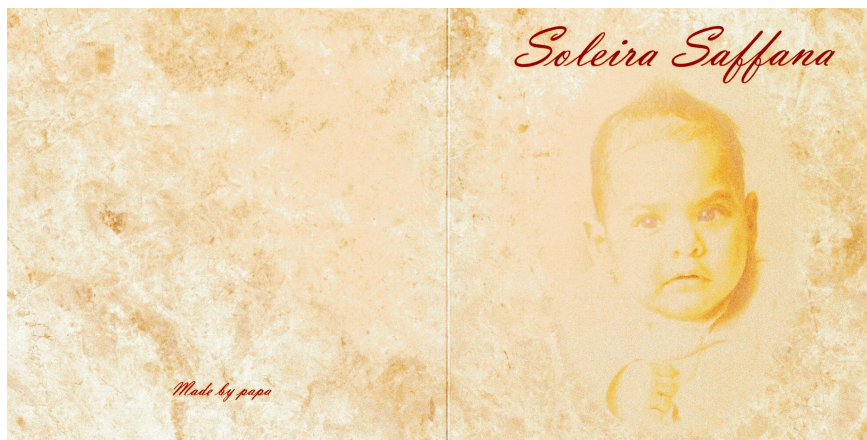
Voor degene die Ralph nog een kaartje willen sturen volgt hier zijn adres.

**Ralph Vuijk
Damweg 24
2989 AD Ridderkerk**

Voor het “**Ziekenhoekje**” hebben wij verder geen berichten ontvangen. Nu zegt een bekend spreekwoord: “Geen bericht, goed bericht. Wij gaan er dan ook van uit dat het gelet op de omstandigheden bij een ieder van jullie redelijk gaat.

GEBOORTE

Op dinsdag 23 februari jl. ontvingen wij een geboortekaartje van **Andreas en Rahana van Krimpen (03-09-00)**. In dit prachtige geboortekaartje (N.B. door de vader zelf ontworpen!) delen zij ons mee dat zij verblijdt zijn met de geboorte van een lieve

en knappe dochter **Soleira Saffana**. Haar roepnaam is **Soleira (03-09-03)**. **Andreas en Rahana** maar ook **William en Erik**, van harte gefeliciteerd met jullie dochter en zusje. Wij wensen jullie vele fijne en gezonde jaren met elkaar toe.

Dan hebben wij in een mailbericht van **Adriaan en Evelien Ottervanger-Stam (11-06-00)** en passant het volgende bericht ontvangen.

Ha Oom Maarten,

Namens

Verder wil ik aan u vragen in de Slikkertjes nieuwsbrief te vermelden dat wij half september een kindje hopen te verwachten. Wij zijn hier erg blij mee. Alles gaat tot nu toe goed.

Hartelijke groet,

Adriaan en Evelien Ottervanger

Adriaan en Evelien, van harte gefeliciteerd met deze blijde mare. Fijn om te lezen dat het tot hertoe alles goed mag gaan. Er gaat veel veranderen in jullie leven en het zal best wel even wennen zijn. Maar jullie zullen ervaren dat als alles goed mag gaan, het leven veel meer inhoud zal krijgen.

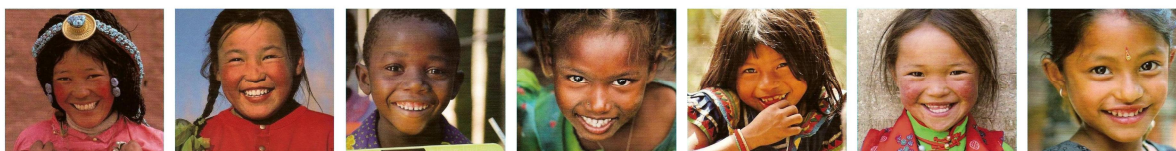
Dan hebben wij in de “wandelingen” gehoord dat eveneens bij de volgende echtparen een baby'tje wordt verwacht.

Hans en Nathali de Beste-Bos (03-03-03) eind maart,
Carlo en Jannie Bos-Klaassen (03-03-02) eind maart,
Mario en Naomi Klomp-van Krimpen (03-14-00) in juni,
Jonathan en Erica van Krimpen- Hanemaayer (03-10-00) in september en
Hugo en Sanne Gerrets-Hedeman (10-06-00) in september.

Ook jullie allen van harte gefeliciteerd met dit mooie bericht. Wij wensen jullie van harte toe dat alles goed mag gaan en als het baby'tje is geboren, ontvangen wij graag een kaartje. Dan kunnen wij deze in nieuwsbrief opnemen en op de familievanderslikke.nl site zetten. Wij ervaren namelijk dat het door de familie wordt gewaardeerd als zij op de hoogte worden gehouden van het wel en wee binnen onze familie.

Het is niet gegeven dat ieder echtpaar gezegend wordt met kinderen. Binnen onze familie zijn er enkele gezinnen die om die reden één of meer kinderen hebben geadopteerd. Voor hen is de adoptietijd de zwangerschap. Daarom zijn wij van mening dat ook deze echtparen wat meer aandacht krijgen in de nieuwsbrief. Wij willen dan ook iedereen de gelegenheid geven om voor de nieuwsbrief een bijdrage te leveren die vindt dat zo'n adoptie-echtpaar extra aandacht behoeft.

Deze keer vragen wij jullie aandacht voor de site: www.opwegnaaronskind.nl/.

Op weg naar ons kind

Deze site is van **Harry en Marilene Krefst- van der Slikke (07-08-00)** en begint met een prachtig gedicht. Via deze site informeren zij de familie en belangstellenden over de gang van zaken aangaande het adoptieproces. Maar op deze site kan je ook door gebruik maken van het “Gastenboek” blijf geven van je belangstelling. Laat eens wat van je horen, het wordt zeer gewaardeerd.

VERLIEFD, VERLOOFD,

Van **Rianne van der Slikke (07-10-00)**, kregen wij onlangs dit verlovingskaartje in de bus.

Zij geeft aan dat zij op D.V. 18 maart 2010 gaat verloven met **Eric Marijs**. **Eric** komt uit Zeeland en zoals jullie het kunnen lezen woont hij in Arnemuiden. Enne, zoals jullie weten zijn de Slikkertjes van oorsprong ook Zeeuwen, dus moet het tussen **Rianne en Eric** goed klikken. Nu dat ervaren wij dagelijks.

Door deze feliciteren wij dan ook **Rianne en Eric** met hun verloving en wensen hun van harte toe zij samen een gezellige en een mooie dag mogen hebben.

Rianne en Eric vinden het leuk als jullie voor de verloving hun een kaartje willen sturen. Je kunt kiezen uit twee adressen. Aan jullie de voorkeur.

Wij zijn benieuwd hoeveel kaarten zij van jullie mogen ontvangen. Succes.

BIJDRAGE VAN

Voor deze nieuwsbrief is **Annelies Nobel-Stam (11-03-00)** bereid gevonden een bijdrage te leveren voor de nieuwsbrief.

Wij horen regelmatig dat er nog weinig keus is van neven en nichten voor een bijdrage. Volgens onze berekeningen moet er echter nog voldoende keus zijn. **Opa en Oma van der Slikke** hebben 91 kleinkinderen en inmiddels hebben er 35 een bijdrage aan de nieuwsbrief geleverd. Een kleine rekensom leert ons dat er nog 56 neven en nichten zijn die nog geen bijdrage hebben geleverd. Het is misschien eventjes zoeken, maar dat kan juist leuk zijn door zo de familie te leren kennen. Want onder die 56 zijn er velen die graag een bijdrage willen leveren.

Zo dat even tussendoor, maar dan geven wij nu het woord aan **Annelies Nobel-Stam**.

Beste familie,

Het is dinsdagmorgen de kids zijn naar school en Gert-Jan is vanmorgen voor een lange reis naar de Donau. Ik heb mijn werk voor werk gelaten en zit heerlijk achter het glas in de serre. Hoewel het 's ochtends nog erg koud is en het gisteren ja zowaar weer eens heeft gesneeuwd kan je aan alles merken dat het voorjaar in aantocht is. Je hoort de vogeltjes weer fluiten en Krokusjes komen weer boven, en hier en daar begint het al wat uit te lopen. En terwijl ik dit schrijf schiet er net een eekhoorntje voor mij neus weg de boom in. Heerlijk! laat het voorjaar maar komen.

Maar laat ik mij eerst eens voorstellen.

Ik ben Annelies, geboren als tweede dochter van Kees Stam en Anneke van der Slikke, getrouwd en moeder van drie kinderen.

Onze oudste zoon heet John, is veertien jaar en is een spontane en vrolijke jongen. Hij zit in de tweede van de HAVO en heeft het daar erg naar zijn zin.

Naast computeren is piano spelen zijn grootste passie, hij is nu vijfdejaars en hoe moeilijker de stukken worden des te groter is de uitdaging voor hem om er wat moois van te maken. Onze tweede zoon heet Matthias, hij is elf jaar en zit in groep zeven. Hij is spontaan, lief en sportief aangelegd. Buiten dat je hem drie keer per week op het voetbalveld kan aantreffen is hij ook veel buiten te vinden. Uit school gaat hij dan met zijn vriendjes kogels zoeken op de hei of hutten bouwen.

En als hekkensluitertje 'onze Emma', ze is vijf jaar oud en zit in groep twee, ze is een pittig tantetje en weet goed voor zichzelf op te komen. Dat moet ook wel met twee van die knullen boven zich! Verder is ze bijna altijd vrolijk en staat haar kwebbel bijna niet stil. De jongens kunnen haar best wel eens plagen maar je merkt aan alles dat ze haar op handen dragen. Dus kom niet aan hun zusje...

Het liefst zou ze dansend door het leven gaan en je hoeft niet gek op te kijken als je haar allerlei rare capriolen uit ziet halen die ze op you tube ziet van het ballet.

Ik ben getrouwd met een binnenvaartschipper Gert-Jan Nobel. De eerste jaren heb ik dus aan boord doorgebracht. Naar een aantal jaren hebben we een huis aan de wal gekocht zodat de kinderen 'gewoon' naar school konden gaan. Dit had wel enige consequenties, o.a. dat ik meestal met de kinderen thuis zou zijn en Gert-Jan aan boord. Maar voor ons was het geen optie om de kinderen op het internaat te doen.

Nadat wij een periode van voorspoed hadden meegemaakt in de binnenvaart zijn ook voor ons de magere jaren aangebroken. Degene die het economisch nieuws een beetje volgt weet ook dat het in de transportsector slecht gaat.

In 2006/2007 hebben we opdracht gegeven voor het laten bouwen van een koppelverband. Dit gebeurde in Servië en de afbouw deden we bij een scheepwerf in Zwartsluis. De economie bloeide en zeker in de binnenvaart als nooit tevoren.

En omdat de afbouw zo goed beviel (we hadden er plezier in, en Gert-Jan was elke avond thuis) hebben we opdracht gegeven voor het laten bouwen van een Hollands casco (dit is een droom van bijna elke schipper). Alles verliep voorspoedig en we konden ons koppelverband in 2008 goed verkopen ondanks dat de tekenen van een recessie bij ons al goed zichtbaar was. In februari 2009 kwam ons schip in de vaart.

Als het u interesseert kunt u foto's van de opendag bekijken op www.regiomeppel.nl en onder 'zoeken' typt u 'Adelvotis' in.

De vrachtprijzen zijn met meer dan de helft gehalveerd en ook kun je niet altijd meer direct laden. Om het nog een beetje rendabel te maken vaart Gert-Jan nu meer op de boven Rijn, of doet zo af en toe een reisje naar de Donau. U zult begrijpen dat wij er alles aan doen om ons hoofd boven water te houden. Dit heeft o.a. als gevolg dat Gert-Jan weinig thuis is. Hier hebben wij het soms best moeilijk mee. We weten niet wat de toekomst ons nog zal brengen. In de laatste Terdege kunt u een heel artikel lezen over de binnenvaart. En we besluiten maar net zo als de schipper van de Wisseling die in de bijbel had gelezen, "dat we niet bezorgd moeten zijn voor de dag van morgen". Ook wij zijn nog niets tekort gekomen.

U ontvangt allen de hartelijke groeten van,

John, Matthias en Emma
Gert-Jan en Annelies Nobel

ps. mocht u in de buurt van Garderen zijn, kom dan aan voor een bakkie.

Annelies, hartelijk bedankt voor je bijdrage. Wij hebben naar de door jou genoemde site gekeken en zagen daar prachtige foto's van jullie nieuwe schip. Het is inderdaad momenteel economisch gezien een moeilijke tijd. Het doet ons goed te lezen dat jullie niet bij de pakken gaan neer zitten. Wij wensen jullie vele goede jaren toe en natuurlijk een behouden vaart.

(JEUGD)HERINNERINGEN

De vorige maal hebben jullie de bijdrage van **(oom) Jaap van der Slikke (02-00-00)** gemist. **(Oom) Jaap** heeft echter wel zijn bijdrage op tijd naar de redactie van de nieuwsbrief gemaald, maar deze is door omstandigheden nooit aangekomen. Gelukkig heeft **(oom) Jaap** zijn bijdrage opnieuw gemaald om het dientengevolge in deze nieuwsbrief op te nemen.

Jeugdherinneringen 15 (slot)

De bijbel vergelijkt honger met een scherp zwaard en dat klopt echt wel, het voelt aan als een zwaard dat van de zijkant van je lichaam door je maag gestoken is, daarin rondgedraaid wordt en langs je maagwand schraapt. Soms was dat gevoel onhoudbaar en lag ik 's avonds in bed zachtjes te huilen tot ik in slaap viel.

Toch treedt er na verloop van tijd een verandering op en wordt het hongergevoel wat draaglijker, dat komt omdat het lichaam reserves gaat aanspreken, d.w.z. aanwezig vet en spierweefsel gaat verbranden.

Maar, door de al langer bestaande schaarse voedselsituatie vóór de hongerwinter, hadden wij niet zoveel vet reserves, daarom betekende dat voor ons dat we sterk begonnen te vermageren en dat had weer tot gevolg dat we steeds gevoeliger werden voor kou.

Geleidelijk aan begonnen alle botten in je lijf steeds duidelijker zichtbaar te worden, alleen je buik werd boller, maar dat kwam door 'hongeroeдем'. (waterzucht door gebrek aan voedsel)

Ik denk dat ik er eigenlijk slechter aan toe was dan ik me toen realiseerde.

Helaas is er van mij geen foto gemaakt aan het eind van de hongerwinter maar dat ik er net zo uitzag als de jongen op onderstaande foto is een feit.

Die dunne benen waren na de oorlog ook zomaar niet weg, want ik weet nog goed dat ik vaak uitgescholden werd voor 'spillebeen'.

Ook die verschrikkelijke kou werd steeds ondraaglijker, pa (opa) zat overdag nog op een enigszins verwarmd kantoor, maar thuis was het niet om uit te houden.

Ook ma (oma) kreeg daar steeds meer last van en dus begon pa (opa), (waar de meeste mensen al aan begonnen waren, maar hij niet erg durfde) brandbare delen uit het huis te slopen.

Het probleem was natuurlijk dat alles na de oorlog weer voor eigen kosten hersteld zou moeten worden, want de huisbaas zou daar geen genoeg mee nemen

Het eerst moesten de kastplanken er aan geloven, daarmee werd de kleine potkachel in de woonkamer gevuld en dat werd 's avonds aangestoken, er werd meteen een pan water op gezet, zodat wij met lauwwarm water gewassen konden worden. Uiteraard gingen we er heel dicht bij staan om lekker op te warmen.

Als de kachel leeg gebrand was werd gestopt met stoken, de ergste kou was dan uit de kamer en we gingen snel nog enigszins warm naar bed.

(Tante) Nel en (tante) Lydia waren in Lisse, dat was maar een dorpje, die hadden de mogelijkheid in een nabijgelegen bos hout te sprokkelen, maar in de stad was die mogelijkheid er niet, daar werden allerlei andere dingen ondernomen om aan brandstof te komen.

De stiefvader van ma (oma) was opa van Dorp, die werkte in de oorlog bij de scheepswerf I.S. Figeo aan de Havenstraat, dezelfde straat waar hij samen met oma van Dorp ook woonde.

(Even iets tussendoor)

Op de werf werden Duitse kanonneerboten en patrouille boten gerepareerd en onderhouden. Toen opa van Dorp op een keer aan het werk was (vertelde hij mij na de oorlog) rook hij de heerlijke geur van gebraden vlees, het kwam uit de kombuis van het schip, hij liep er naartoe en zag dat daar niemand aanwezig was, ook de kok niet.

Hij heeft toen snel een stuk vlees gepakt, is weggelopen, heeft het in de binnenzak van zijn jas gestopt, snel naar huis gebracht, snel teruggelopen en weer aan het werk gegaan.

Niemand had iets gemerkt en 's avonds hebben zij er heerlijk van gegeten.

Niet lang daarna heeft hij een zware hartaanval gehad, hij was toen ongeveer 45 jaar en heeft nooit meer kunnen werken. Opa moest volledig rust houden en lag voor het raam in bed en dat heeft tot nog lang na de oorlog geduurd.

(Maar over brandstof gesproken)

Oma en opa hadden het ook koud, maar opa bedacht een oplossing.

Bijna recht tegenover de werf aan de overkant van de haven was de gasfabriek en daar lag een grote berg kolen, waarvan de voet tot aan de havenkant reikte en de haven was bevroren. Ondanks zijn ziekte, waarvoor hij absoluut zijn bed niet uit mocht, heeft opa zich op een donkere nacht dik aangekleed een jute zak meegenomen en is via de werf naar de berg toe gekropen.

Daarbij moest hij rekening houden met de waterstand, want het was een getijde haven en bij laag water had hij niet bij de voet van de kolenberg kunnen komen.

Maar de berg werd bewaakt door een Duitse schildwacht met een geweer over de schouder die regelmatig om de berg naar de havenkant liep, aan de voorzijde, de tegengestelde kant dus waar opa zat, bleef hij meestal een poosje stilstaan, daarvan maakte opa dan gebruik om even wat kolen van de kant af in de jute zak te schuiven. Dat ging een poosje goed, maar plotseling begonnen er kolen naar beneden te rollen en ontstond een kleine kolenlawine waaronder opa op het ijs min of meer bedolven raakte.

Dat was zijn redding want daardoor zag de schildwacht hem ondanks gebruik van zijn zaklantaarn niet.

Daarna is opa heel lang (volgens zijn zeggen uren) bezig geweest, zich zonder geluid te maken, onder de kolen uit te werken.

Tenslotte is hem dat gelukt en is hij toch nog met een halve zak kolen thuisgekomen.

Later is hij er met vrienden nog op uit geweest om palen uit een weiland aan de Holyweg, uit de grond te halen of, als ze er niet uit te krijgen waren, af te zagen en mee te nemen. (ze waren daar door de Duitsers ingezet om landingen van zweefvliegtuigen te beletten) Maar dat mislukte omdat ze werden ontdekt en meteen werden beschoten. Langs een grote omweg was iedereen gelukkig weer ongedeerd thuisgekomen.

Maar pa (opa) haalde niet van die gevaarlijke toeren uit, bij ons werden na de kastplanken, de beddenplanken uit de bedstee opgestookt. Daarna waren de houten vensterbanken aan de beurt en wat er verder nog is verbruikt weet ik niet meer.

Maar in elk geval geen steunbalken van het dak, wat vaak gebeurde, maar heel gevaarlijk kon zijn als het zou gaan stormen.

Geleidelijk aan kwam het voorjaar er aan en werd het gelukkig wat minder koud.

Op een avond, dat moet denk ik enkele weken voor de bevrijding zijn geweest, tegen dat het donker werd, kwam er, vermoedelijk vanuit Hoek van Holland, een colonne Duitse soldaten aan van het reguliere leger in gewone uniformen en met vechtpetten op, dat waren geen trotse, fanatieke SS'ers, maar een ratjetoe van jongere en oudere militairen.

Er waren wat vrachtwagens bij, wat huifkarren, enkele kleine tanks en ook fietsen, zij stopten in de van Leijden-Gaalstraat en zetten in onze straat, de 2e Spoorstraat, een paar tenten op om te overnachten en vlak bij ons kwam de keukenwagen te staan. Er werd meteen begonnen met het bereiden het avondeten. Ons bereikte daarvan de heerlijke geur o.m. van gebraden vlees, dat was een vreselijke kwelling, dat zal duidelijk zijn.

's Morgens in alle vroegte braken ze weer op om verder te gaan, hier en daar op straat lagen nog wat etensresten die waren gevallen of weggegooid, zoals stukken worst, hompen brood, half opgegeten appels e.d. Ik wilde dus meteen naar buiten rennen maar helaas dat mocht niet van pa (opa), dat was beneden onze waardigheid om weggegooid voedsel van de vijand te gaan opeten, al begreep dat toen wel enigszins, toch zou ik er echt geen moeite mee gehad hebben.

Kort daarop begonnen op 29 april, 6 dagen voor de bevrijding, de drop-pings van de Zweedse voedsel-pakketten, de Duitsers hadden dat onder strikte voorwaarden toegestaan o.a. was het aantal plaatsen waar de pakketten mochten worden gedropt, heel beperkt. Gelukkig was er wel een dichtbij Vlaardingen, aan de Holyweg. Vanuit het dakraam zag ik in de verte de vliegtuigen heel laag aan komen vliegen en de pakketten eruit vallen.

Twee dagen later kwam pa (opa) thuis met een half wit melkbrood, een pakje roomboter en een pond of misschien een half pond suiker, wat mij opviel was dat het brood zo groot was. Ik kreeg een heel dun afgesneden boterham met weinig roomboter en suiker er op, ik nam er een hapje van en was helemaal perplex, ik had nog nooit van mijn leven

iets gegeten dat zo lekker was en volgens mij kon er op de wereld ook niet iets bestaan dat lekkerder was.

Mij was wel verteld over heerlijke dingen van voor de oorlog, zoals gebakjes, chocolade, pindakaas etc. maar dat hoefde voor mij niet, als dit er altijd zou zijn was het voor mij genoeg.

De herinnering daaraan gaat nooit meer weg, soms neem ik nog wel eens een witte boterham met roomboter en suiker en beleef dat moment dan opnieuw. Twee dagen later kwam pa (opa) thuis met een half wit melkbrood, een pakje roomboter en een pond of misschien een half pond suiker, wat mij opviel was dat het brood zo groot was.

Ik kreeg een heel dun afgesneden boterham met weinig roomboter en suiker er op, ik nam er een hapje van en was helemaal perplex, ik had nog nooit van mijn leven iets gegeten dat zo lekker was en volgens mij kon er op de wereld ook niet iets bestaan dat lekkerder was.

Een dag later kreeg ik een stukje heerlijke volvette kaas, het smaakte heel goed, maar binnen een minuut moest ik heel erg overgeven, mijn maag kon dat absoluut niet verdragen. (Amerikaanse soldaten gaven aan uitgehongerde mensen in concentratiekampen repen chocolade, zij gingen er meteen aan dood.)

De droppings duurden 8 dagen dus tot en met 6 mei, de dag ervoor was bevrijdingsdag.

Voor het zover was, vanaf eind april was het nog heel angstig, Hitler had namelijk bevolen bij het terugtrekken van de troepen de politiek van de 'verschroeide aarde' toe te passen. Dat hield in dat alle fabrieken, havenbedrijven, schepen, bruggen etc. moesten worden opgeblazen en voor een deel is dat ook gebeurd, vandaar dat we regelmatig werden opgeschrikt door hevige explosies, die de huizen op hun grondvesten deden beven. Vanaf de Spoorringel was dat ook goed te zien, bij de Oude Matex werden alle opslagtanks opgeblazen en telkens als er één opgeblazen werd zag je dat het deksel van de tank hoog de lucht in werd geslingerd.

De droogdokken van Wilton-Feijenoord werden tot zinken gebracht, alle hijskranen van de Rotterdamse haven werden vernield en zo werd er op het eind van de oorlog over heel Nederland ontzettend veel schade aangericht.

Maar na enkele dagen was daar toch de bevrijding. Op die dag zijn door gefrustreerde Duitsers nog een aantal mensen om het leven gebracht, dat gebeurde ook nog op de West Havenkade in Vlaardingen, ongeveer waar nu de verbinding met het Liesveld is, daar werd een man die een daar lopende Duitser uitschold nog door hem neergeschoten.

Van die dag herinner ik mij alleen dat er in de Spoorstraat door mevrouw Mooy een straatfeest was georganiseerd, ik heb het gevolgd vanuit het zolderraam, want wij mochten van pa (opa) uiteraard niet naar een dergelijk werelds feestje toe.

Mensen dansten met elkaar, er waren geïmproviseerde lampions, er was drank dat mensen voor de bevrijding jarenlang hadden bewaard en natuurlijk harde muziek.

Het enige wat de bevrijding opleverde was rust en geen angst meer, geen luchtalarm meer, geen afweergeschut meer, geen VI's meer, geen bommenwerpers meer. Maar verder veranderde er nog niet zo heel veel, het was voorjaar dus er waren nog geen oogsten, de voedselsituatie was daardoor nog heel precair. Alles bleef gewoon op de bon. Er was heel veel verwoest, wat weer opgebouwd moest worden, daarbij zijn wij wel door Amerika door middel van het Marshallplan geholpen. Maar desondanks heeft het toch nog ongeveer een tiental jaren geduurd voor de economische gevolgen van de oorlog waren uitgewist. De andere gevolgen zoals pijn, verdriet en psychische gevolgen duren nog tot vandaag voort.

Einde verhaal,
Groetjes (oom) Jaap.

(Oom) Jaap, hartelijk bedankt voor al je bijdragen. Als je zo leest dan moet er veel in je omgegaan zijn. De oorlog heeft vele diepe indrukken op je gemaakt die de huidige generatie alleen maar van horen zeggen of lezen kent. Jou bijdragen hebben vele tongen losgemaakt. Daarom hopen wij dat je in toekomst nog eens een bijdrage zal leveren. Zoals de vorige maal opgemerkt hoopt **(tante) Nel (01-00-00)** de volgende maal een bijdrage te leveren voor de nieuwsbrief.

DAN NOG EVEN DIT

Voor deze nieuwsbrief waren wij genoodzaakt om twee maal een mail rond te zenden voor een verzoek voor een bijdrage vanwege het uitblijven hiervan. Naar aanleiding van de tweede oproep kregen wij enkele bemoedigende reacties. Eén ervan willen wij jullie niet onthouden namelijk die van (oom) **Peter van der Slikke (13-00-00)**. (Oom) Peter schreef onder andere het volgende.

L: Annelijn

M: Lidewij

R: Marielot

Ha die Maarten en Fia,

Hoe is het met jullie? Wat hebben we een winter achter de rug hé? Genieten jullie van het meer hebben van (of eigenlijk alleen maar) vrije tijd? Jullie hadden geen of weinig reacties gekregen op jullie vraag of er nog wat te melden valt voor de nieuwsbrief.

Bijzonder nieuws hebben wij eigenlijk niet te melden, behalve dan dat het wel goed gaat met ons hier in Huizen. Annelijn heeft een paar maanden geleden voor de studie algemene sociale wetenschappen haar propedeuse gehaald en Lidewij gisteren voor haar opleiding Media Informatie Communicatie ook. Twee mooie mijlpalen dus. Onze adviespraktijk TOP Capital Vermogensadvies bestaat inmiddels drie jaar en is nu een volwaardig en levensvatbaar bedrijf. Het is uiteraard niet zonder slag of stoot gegaan. Wij hebben ups en downs gekend, maar volgens BinckBank zijn wij het snelst groeiende bedrijf in hun boeken. Altijd leuk om te horen, maar uiteindelijk gaat het erom dat je er een redelijke boterham aan verdient. Gelukkig is dat sinds 2009 het geval en 2010 is zeer voorspoedig begonnen.

Fenna heeft vandaag haar laatste theorie examen voor de opleiding tot verpleegkundige en hoopt, na haar praktijkdeel, in oktober 2010 de volledige opleiding te kunnen afsluiten.

Wij hebben voor de nieuwsbrief dus eigenlijk niets te melden, maar zijn graag bereid ook een keer een bijdrage te leveren. Misschien dat jullie hiervoor een voorzetje zouden willen geven.

Overigens ben ik telkens weer onder de indruk hoe jullie het voor elkaar krijgen de nieuwsbrief elke maand weer rond te krijgen. Complimenten hoor. Zelf schrijven wij ook voor onze klanten elke maand een nieuwsbrief en het is elke keer weer een hele klus om dat (tijdig) voor elkaar te krijgen.

Daarom extra veel succes toegewenst en hopelijk gaat het jullie deze maand weer lukken.

Lieve groetjes,
Fenna en Peter

PS De dames op de foto's zijn onze drie dochters met hun respectievelijke vriendjes

Verder ontvingen wij nog voor de nieuwsbrief een miltje van **(tante) Nel en (oom) Piet Bakker-van der Slikke (01-00-00)**

Hallo Maarten en Sophia,

Wie weet voor ons een leuk klein hondje, misschien iemand die er niet meer voor kan zorgen. Het hoeft geen rashond te zijn maar wel klein en niet te druk. Hopelijk horen wij iets.

tante Nel en oom Piet Bakker.

JARIGE VAN DE MAAND

Zoals altijd starten wij eerst met een bedankje van de **“de Jarige van de maand”** in dit geval van de maand februari.

Hallo allemaal,

Hierbij willen wij jullie hartelijk bedanken voor de vele felicitaties, ter gelegenheid van ons verjaardagen en 35 jarig jubileum. Het was heel leuk al die kaarten, mails, e-cards en telefoontjes te ontvangen, sommigen stuurden er zelfs drie.

Hartelijke groeten van {oom} Cees en {tante} Elisabeth.

Dan volgt nu even een herinnering van **“de Jarige van de maand maart”**, want die moet nog jarig worden. Zoals jullie allicht weten is dat

Rens van der Slikke (07-04-03)

Rens is de jongste van drie kinderen van **Marco en Lenette van der Slikke (07-04-00)**. **Rens** is een lieve ondeugende jongen die drie moeders heeft. Namelijk **Lenette** met daarnaast zijn zusjes **Lisa** en **Noortje**. Dus je kunt begrijpen dat **Rens** het niet makkelijk heeft. **Rens** hoopt op D.V. 29 maart drie jaar te worden en zijn adres is:

Rens van der Slikke
Fagot 7
3286 TH KLAASWAAL.

Bel je liever: **0186-575743**

Mailen kan ook : slikke@solcon.nl

Dan gaan wij nu over tot benoeming van “**de Jarige van de maand april**”. Gelukkig hebben wij weer een aantal opgave ontvangen en na ampel beraad is besloten om tot “**de jarige van de maand april**” uit te roepen:

Lydia den Toom-van Krimpen (03-05-00)

Lydia de Toom-van Krimpen is op 10 april jarig en zij is in 1968 geboren. Er zijn vele redenen aangevoerd om **Lydia** de jarige van de maand te laten zijn. De reden waarom wij haar hebben aangewezen is dat zij altijd veel belangstelling heeft voor de familie en actief mee doet met de nieuwsbrief. Verder heeft zij zich bereid verklaard om de familievanderslikke.nl site bij te houden. Daarom sturen wij allen in april een kaartje naar **Lydia den Toom**.

Dan nog even haar adres.

Lydia den Toom-van Krimpen
Merelhoven 64
2902 KK CAPELLE AAN DEN IJSSEL
tel. 010-4504469
e-mail: toom@solcon.nl

En nu maar weer hopen dat jullie allemaal meedoen!!!!

TENSLOTTE

Zoals jullie wellicht kunnen herinneren hebben wij jullie in de vorige nieuwsbrief meegedeeld dat **Marieke Roozendaal (06-00-00)** vanwege haar drukke gezinnetje bijna niet meer aan toekomt om de familievanderslikke.nl site bij te houden. Aanvankelijk waren wij van plan om dit nu zelf te doen. Helaas leert de ervaring dat dit wat mij betreft momenteel te veel tijd van mij eist. Daarom zijn wij verblijd jullie te kunnen mededelen dat vanaf heden

Lydia den Toom-van Krimpen

bereid is gevonden deze taak op zich te nemen. **Lydia** zal voortaan zorg dragen dat de site “**up to date**” blijft. Momenteel volgt zij cursus bij **Ariën en Marieke Roozendaal** om de nodige kennis en ervaring op te doen. Dit betekent ook dat als jullie wat nieuws hebben te melden zoals een geboorte, verloving, trouwen en dergelijke, zij zorg zal dragen dat het op de familievanderslikke.nl site komt te staan. Daarom verzoeken wij jullie vanaf heden dit aan haar (toom@solcon.nl) te melden met eventueel foto's.

Verder is de bedoeling dat ook andere onderwerpen zoals familiebladen, overzichtlijst van de (achter-) kleinkinderen worden bijgewerkt. Zodra dit is geschied zullen wij dit aan jullie melden. Verder verzoeken wij jullie om een kopie van een mail eveneens te mailen naar slikke@versatel.nl.

Allemaal de hartelijke groeten,

(Ome) Maarten en (tante) Sophia
